

prism  
ปริซึม

# พนมเทียน

ตอน  
ไพรมหากาฬ  
3

# เพชรพระอุมา

## คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสารสัตว์ สัตว์เลื้อยคลานใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่าง ๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารัชา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์  
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ  
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา  
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ  
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา  
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน  
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล  
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี  
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน  
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง  
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน  
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา  
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า  
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.  
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก  
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง  
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม  
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

*เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง  
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...  
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร  
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง  
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง  
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน  
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต  
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ  
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท  
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน  
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่  
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์  
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม  
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว  
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ  
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด  
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร  
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์  
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ  
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น  
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ  
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ  
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

## คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล  
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ  
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง  
'จุพาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก  
เรื่อง 'จุพาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'  
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น  
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม  
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป  
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง  
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม  
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม  
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ  
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ  
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง  
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย  
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง  
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี  
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

## มุมมองและแนวความคิด

### ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์  
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม  
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน  
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

คำพูดด้วยน้ำเสียงเรียบราบ ได้ระดับเป็นปกติของแกงชาย ฟังดูเป็นธรรมชาติเหลือเกิน แต่ทำเอาเชษฐา ไชยยันต์ และ พรานใหญ่รพินทร์หันมาจ้องตากันด้วยความรู้สึกอันไม่อาจจะบอกถูก ไม่มีใครปริปากพูดคำใดอยู่เป็นเวลานาน ทุกคนต่างรู้ดีว่าไม่มีประโยชน์อันใดที่จะต้องคาดคั้นสอบซักเอากับแกงชาย ในสิ่งที่เล่ามานั้น เพราะสีหน้า แววตา ตลอดจนลักษณะท่าทีของแกงชาย ไม่มีสิ่งให้เห็นเลยว่า หนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรผู้ลึกลับ จะมีเจตนากล่าวคำเท็จ

เชษฐาควักถุงยาออกมาบรรจุกล่องสูบอัดควันหนักหน่วง ไชยยันต์รินน้ำดี เทหายเข้าไปในลำคอเกือบครึ่งแก้วรวดเดียว แล้วสะบัดหน้าตบต้นคอเหมือนจะขับไล่ความมึนงงเพื่อปลุกความรู้สึกของตนเองให้แน่นชัดว่า หูของเขาไม่ได้ฝ้าไป ส่วน รพินทร์อยู่ในอาการเงิบขม

ในที่สุด อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็หัวเราะขึ้นเบาๆ หันไปมองดูสหายของเขา ซึ่งกำลังอยู่ในภวังค์ครุ่นคิดเงิบขริ่มไม่ผิดอะไรกับพรานใหญ่

“เรื่องมันชักจะใกล้เคียงกับนิยายเข้าไปเต็มทีแล้ว หรือยังไงเพื่อนยาก!”

“ถ้ามันจะเป็นนิยาย มันก็เป็นนิยายตั้งแต่เริ่มต้นที่เราได้ยินคำว่า ‘ขุมเพชรพระอุมา’ จากรปินทร์มาแล้ว”

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะเดินทางตอบเคร่งขริ่ม แล้วหันมาพยักหน้ากับแงซาย

“เฮอะละ แงซาย แก่ออกไปได้แล้ว”

อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงลุกขึ้น ร่างสูงใหญ่ตระหง่านงามราวกับตึกตาสลักด้วยสัมฤทธิ์นั้น เดินลับหายไปนอกกระโจม พอลับร่างของแงซาย เซษฐาก็เปลี่ยนสายตามาจับนั่งอยู่ที่จอมพราน เอ่ยขึ้นต่ำๆ

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ตามที่แงซายเล่า?”

“ผมก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับคุณชายและคุณไชยยันต์นั้นแหละครับ คือถ้าไม่ได้เห็นกับตาตนเอง ก็เพียงแคร์ับฟังไว้พลางๆก่อน และสำหรับในสิ่งที่แงชายอ้างว่าได้เห็นมานั้น ผมเองก็ยังไม่ได้เห็น จึงไม่สามารถจะยืนยัน หรือแสดงความเห็นใดๆได้”

“แล้วคุณคิดว่า ยอดชายนายแงชายของเรา จะถูกรื้อขึ้นเพื่อสร้างความตื่นเต้นให้แก่เราหรือเปล่า”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นโดยเร็ว เตาะลูกโรเฟิลขนาดใหญ่เล่นในมืออย่างปราศจากความหมาย พรานใหญ่หนึ่งไปอึดใจ ก็บอกเรียบๆว่า

“ผมคิดว่า แงชายคงไม่มีเจตนาที่จะถูกรื้อ หรือกล่าวเท็จอะไรหรอกครับ สังเกตดูจากนิสัยของหมอและสิ่งแวดล้อมตามปกติ หมอไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว ตรงข้ามกลับเป็นคนอมพะนำ ไม่ชอบพูดอะไรโดยไม่จำเป็น เว้นไว้แต่จะถูกสอบซักถาม และเรื่องที่หมอเล่าให้เราฟัง ก็เป็นเรื่องที่เราขอร้องให้หมอเล่าเอง ไม่ใช่หมออยากจะคุยให้ฟังอยู่ก่อน เรื่องมันจึงอยู่ที่ว่า แงชายไปพบเห็นมากับตาตัวเองโดยสิ่งประหลาดเหล่านั้นมีจริง หรือว่าหมอเกิดสายตาวิปริตฝันเพือนตาผาดไป

อันเกิดจากพิษเจ็บไข้อยู่ได้ป่วย เพราะหมอก็บอกอยู่แล้วว่าหมอ  
ประสบอุบัติเหตุถูกงูกัดนอนสลบอยู่ และรอดตายเพราะ  
พระธุดงค์มาช่วยไว้ ภาพเหล่านั้นอาจเป็นภาพหลอนในขณะที่  
หมอนอนเจ็บอยู่ก็ได้ พอฟื้นรอดตายกลับมาได้ ก็ทำให้สับสน  
เลอะเลือน จำแนกไม่ถูกว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากภาพฝันร้าย หรือ  
ความจริงกันแน่ แล้วก็เลยทึกทักเอาว่าได้เผชิญมากับสายตา  
ตัวเอง”

“ข้อสันนิษฐานของคุณมีเหตุผลอยู่มาก...”

เชษฐากล่าวขึ้นอย่างใคร่ครวญลึกซึ้ง

“อาจเป็นอย่างว่านี่ก็ได้ คือแงซายไม่มีเจตนาที่จะโกหก  
เรา แต่ก็เอาสิ่งที่ตนเองเห็นในมโนภาพขณะเจ็บป่วยอยู่กลาง  
ป่าลึกแห่งนั้น มาเล่าให้เราฟังโดยที่ตัวเขาใจว่าเป็นภาพจริง  
ผมก็สังเกตหมออยู่เหมือนกัน ไม่มีอะไรจะสื่อว่าเป็นเรื่องที่  
เจตนาๆขึ้น แงซายพูดออกมาจากความรู้สึกแท้จริง ช้ำยังยืนยัน  
กับเราเสียอีกว่าไม่ได้ฝันไป”

“แต่อย่างน้อยที่สุด คุณเองก็เคยสำรวจเลียบเคียงออกไป  
ไกลเกินหล่มซ้างบ้างแล้วไม่ใช่หรือ แม้จะไม่เข้าไปลึกเท่าแงซาย

มันน่าจะมีหลักฐานให้พอสรุปได้บ้างว่า สิ่งที่แกซายเล่ามานั้น พอจะมีมูลความจริงอยู่บ้างไหม เป็นต้นว่า ต้นพริกชี้หนูที่ใหญ่โตมโหฬารขนาด 3-4 คนโอบ ตะขบตัวเท่าฝากระดาน เรือนอะไรนั้น?”

ไชยยันต์ชักพร้อมกับรอยยิ้มขื่นๆ พรานใหญ่สายศีระ  
แซมซ้า

“ผมเคยเรียนแล้วว่า ผมล้าเข้าไปเพียงขอบๆ ดงเท่านั้น รัศมีไม่เกิน 2 กิโลเมตรเป็นอย่างมาก เพราะฉะนั้นก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่า สิ่งที่แกซายพบนั่นจะเป็นความจริงหรือเปล่า แต่เท่าที่เคยเห็นนั้น ก็อย่างที่เคยเรียนให้ทราบมาก่อนแล้ว คือ รอยเท้าช้างรอยหนึ่ง ผมไม่เคยพบมาก่อนเลยในชีวิตเดินป่า มีเส้นผ่านศูนย์กลางเกือบสองฟุตครึ่ง สามารถลงไปนั่งขัดสมาธิได้อย่างสบาย รอยมันขนาดนั้น ตัวมันจะสักขนาดไหนก็เหลือที่จะเดาถูก มันควรจะเป็นสัตว์ประเภทดึกดำบรรพ์มากกว่าที่จะเป็นช้างธรรมดาที่เราพบเห็นกันอยู่ทุกวัน บังเอิญผมไม่ใช่ นักสำรวจ หรือนักค้นคว้าเพื่อแสวงหาชื่อเสียงอะไร ผมเป็นเพียงพรานอาชีพ ที่ดักจับสัตว์ขายตามใบสั่งของบริษัทผู้รับซื้อ ประการเดียวเท่านั้น ผมจึงไม่ได้สนใจติดตามความจริงในเรื่องนี้

ไม่เคยส่งข่าวหรือรายงานไปให้สถาบันค้นคว้าเกี่ยวกับสัตว-  
ศาสตร์หรือสมาคมนิยมไพรทราบ เพราะถ้ากระโดดกระตากไป  
ก็เท่ากับหาเรื่องยุ่งมาใส่ตัวโดยใช่เหตุ พวกนั้นจะต้องขอความ  
ร่วมมือจากผมในการให้นำออกสำรวจ แล้วก็พูดหวานล่อมหรือ  
กะเกณฑ์ให้ผมทำงานประเภท ‘กาชาด’ ไปแทนที่จะจ่ายเงิน  
ให้แก่ผม ซึ่งมันขัดกับอาชีพประจำอยู่แล้ว”

“คุณทำหลักฐานที่ค้นพบรอยเท้าช้างอันใหญ่โตผิดปกติ  
ธรรมดาตัวนั้นไว้หรือเปล่า เป็นต้นว่าถ่ายรูปไว้”

เซซฐาชักมาโดยเร็วอย่างสนใจ

รพินทร์สั่นศีรษะ หัวเราะอยู่เช่นเดิม

“ผมเรียนแล้วครับว่า ผมเป็นพรานอาชีพ นุกป่าดงอยู่  
ทุกวันนี้ก็เพื่อหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญ ผม  
ไม่ใช่นักสำรวจหรือว่าคนต้องการชื่อเสียงอะไรทั้งสิ้น ปืนและ  
เสบียงอาหารในขณะเดินป่าจำเป็นสำหรับผมยิ่งกว่ากล้อง  
ถ่ายรูปมากนัก ก่อนที่คุณชายจะมาติดต่อว่าจ้างผมให้นำทาง  
ครั้งนี้ มีพวกนักสำรวจจากสถาบันต่าง ๆ มากมายพยายาม  
ติดต่อกับผมเพื่อขอให้ผมเป็นพรานนำทางเข้าไปในดงดำที่ว่ามี

บางพวกต้องการสำรวจพวกสมุนไพร่ บางพวกต้องการสำรวจ  
ภูมิประเทศ สัตว์ป่า และชนชาวเขา ชาวป่าเผ่าต่างๆ บางพวก  
ก็ต้องการแสวงหาทรัพยากรในป่า ส่วนมากเป็นชาว  
ต่างประเทศ แต่ละคนไม่สามารถจะตกลงกับผมในเรื่องราคา  
ว่าจ้างได้ จึงเป็นอันล้มเหลวไป ผมก็ไม่ได้ไถ่ราคาอะไร  
มากมายนัก เพียงแต่ขอเรียกให้คุ้มค่าเหนื่อย และค่าเสีย  
ผลประโยชน์รายได้ที่ผมมีอยู่แล้วในปัจจุบันนี้เท่านั้น เมื่อ  
พลาดจากผม...พวกนั้นก็ติดต่อไปทางพรานพื้นเมืองต่างๆ  
และจ้างได้ในราคาถูก สักขณะมาแล้วที่สำรวจลี้กจากหล่มช้าง  
เข้าไป สองคณะสูญหายไปเลยโดยไม่มีร่องรอยว่าจะกลับคืนมา  
อีกสองคณะเดินลี้กเข้าไปได้ไม่ถึงอาทิตย์ก็ต้องกลับมาเพราะ  
ทนความกันดารไม่ได้ เจ็บไข้ได้ป่วยสะบักสะบอมไปตามๆกัน  
พวกที่สูญหายไปก็ไม่เห็นมีใครกล้าที่จะออกติดตาม มีพวก  
เพื่อนฝูงญาติมิตรติดตามมาชะงักอยู่แถวหล่มช้างเท่านั้น แล้วก็  
พากันถอยกลับไปอย่างผิดหวัง”

นายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาทั้งสองหันมามองดูตากันเอง  
อีกครั้ง

“ฮือม! คุณเพิ่งจะมาเปิดเผยเจอกับเราเตี้ยนี้เองแหละนะว่า เคยมีพวกนักสำรวจพยายามจะบุกเข้าไปในดงดำที่ว่านี้แล้วพากันล้มตายเสียนักต่อนัก จนน่าจะขนานนามมันได้ทีเดียวว่า ‘ดงมหากาฬ’ ก็แล้วตัวคุณเองเล่า ในฐานะที่เป็นเจ้าป่าอยู่ในถิ่นนี้ทั้งหมด คุณไม่เคยมีความคิดมาก่อนเลยหรือว่า จะต้องสำรวจมันให้โปร่งออกไปเพื่อประโยชน์ในอาชีพของคุณเอง”

“ผมคิดอยู่เสมอครับว่า สักวันหนึ่งผมจะต้องบุกเบิกมันออกไปให้ได้ แต่ที่แล้วมานั้นยังไม่มี ความจำเป็นอย่างใด สัตว์ป่าในละแวกไม่เกินหล่มช้าง ก็มากมายก่ายกองพอที่ผมจะแสวงหาได้ไม่ยากเย็นอะไรเลย งานก็รัดตัวผมอยู่ตลอดเวลา ยังไม่มีโอกาสที่จะไปใช้เวลาให้สูญเปล่าเช่นนั้นได้ อีกประการหนึ่งมันเป็นถิ่นที่ไกลเกินกว่ารัศมีทำงานของผมโดยปกติ สมมุติว่าผมไปตั้งสถานีดักสัตว์อยู่ในบริเวณนั้น ผมก็คงไม่มีปัญญาจะลำเลียงมาส่งให้แก่บริษัทผู้รับซื้อได้ เพราะหนทางมันห่างไกลกันดารเกินไป ถ้าสัตว์ในละแวกนี้มันร่อยหรอหมดสิ้นไป และสถานีรับซื้อสัตว์ป่าของบริษัทคุณอำพลขยายลึกตามเข้ามาด้วย ผมก็คงจะต้องบุกเบิกไปถึงที่นั่น กินแดนลึกเข้าไปเป็นลำดับ...”

แล้วพรานใหญ่ก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“...ขึ้นชื่อว่าพวกนักสำรวจป่า ส่วนมากเท่าที่ผมเห็นมา เป็นพวกจ๋ารวย รักในการผจญภัยบ้างเล็กน้อยๆ โดยถือเป็นการกำไรของชีวิต และวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ใช่อยู่ที่การมุ่งจะสำรวจจริงจังหรอกครับ แต่มุ่งในการทำตัวให้เด่นดังหาชื่อเสียงเสียมากกว่า ป่าไหนที่มันลึกลับกันดารจริงๆ อย่างเก่งก็แค่เลียบเคียงเฉียดเข้าไปด้อมๆมองๆเท่านั้น อย่าไปเชื่อว่าจะกล้าบุกเข้าไปสำรวจจริงจังอะไร อดข้าว อดน้ำเข้าสองสามวัน ก็ถอยกลับแล้ว แล้วก็มานั่งเขียนรายงานยกเมฆเอา ใครจะไปรู้ไปเห็นด้วย นอกจากจะเชื่อเพราะให้เกียรติกันเท่านั้น มันยังมีดงลึกลับกันดารอีกมากมายนักในโลกนี้ ที่มนุษย์ผู้เจริญแล้ว อย่างเหยียบไปไม่ถึง เพราะฉะนั้น สิ่งใดก็ตามที่มันฟังดูเหมือนเรื่องนิยาย เราก็ไม่อาจบอกถูกเหมือนกันว่า มันเป็นนิยายหรือของจริง ดงดำที่เราจะบุกเข้าไปภายหลังจากออกจากหล่มช้าง ซึ่งนักสำรวจเอาชีวิตไปทิ้งนี่แหละครับ...เป็นแต่เพียงประตูชั้นนอกด่านแรกที่สุดของทิศทางที่จะมุ่งไปที่อกเขาพระศิวะเท่านั้น พวกที่สูญหายไปนั้นผมเชื่อว่าคงเนื่องมาจากหลงอาหาร แล้วก็ถูกไข้ป่าเล่นงานเอาถึงตายเพราะความไม่ชำนาญของผู้นำทางเสียมากกว่า เพราะขึ้นชื่อว่าป่าแล้ว เราอย่าคิดว่ามันจะมีอาหารให้เราหาได้ง่ายๆเสมอไป บางทีเดินติดต่อกันตลอดทั้งอาทิตย์ หาแหล่งน้ำ หรือสัตว์มาให้เห็น

สักตัวไม่ได้เลย ซึ่งในภาวะเช่นนี้ ลองคิดเถิดครับว่า ถ้าเสบียงของเราไม่พอ เราจะอยู่กันได้อย่างไร”

“ผมตั้งใจเรื่องสัตว์ฟิสิกก็ก่อก๊อที่แฉายเล่า ว่ามันจะเป็นความจริงไปได้อย่างไร?”

ไชยยันต์ขยับตัวอย่างอึดอัด

“ก็อย่างที่คุณชายเชษฐาพูดเมื่อตะกี้ก็ยังงั้นครับ ความฟิสิกก็ก่อก๊อมันเริ่มต้นมาตั้งแต่คำว่า ‘ขุมเพชรพระอุมา’ และลายแทงของมังมหารัษฏา ที่เขียนไว้ตั้งสี่ร้อยกว่าปี นั้นเป็นสิ่งเริ่มต้นมาแล้วทีเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะได้ยินได้ฟัง มันล้วนขึ้นต้นด้วยคำว่า ‘จะเชื่อหรือไม่ว่า...’ ทั้งนั้น และเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันเป็นสายโซ่ทีเดียว ถ้าสิ่งแรกมันจริงเสียอย่างเดียวสิ่งที่ตามมาทั้งหมดมันก็น่าจะเป็นไปได้ทั้งนั้น ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้รอการพิสูจน์ของเราอยู่ในอนาคตอันใกล้นี้ สิ่งที่แฉายเล่าให้ฟังนั้น ถ้าเปรียบเทียบกับเรื่องต่างๆที่ผมเคยได้รับฟังมาตลอดชีวิตที่อยู่ในป่า ยังเป็นเรื่องเล็กน้อยธรรมดาเหลือเกินตะขบตัวเท่าฝากระดานเรือนของแฉาย ผมว่ายังเล็กไปถ้าเปรียบเทียบกับที่ผมเคยได้ยินหนานไพรเล่า ตะขบของหนานไพรตัวเท่าซุงขนาดใหญ่ เวลาเลื้อยมาที่ เสียงไม้ไผ่หัก

ราวกับพายุลูกเหววัลย์กินคน...แรดเผือก...ต้นสักสีดำ...จางาง  
ไฟชนิดที่เลื้อยไปทางไหนต้นไม้ใบหญ้าไหม้เกรียมราวกับถูก  
ไฟเผา...กิ่งก้านเหว้าจะเข้...โอ๊ย! สารพัดละครับ นิยายป่า  
ของเอช. ไรเดอร์ แอ็กการ์ด ก็ยังสู้ไม่ได้ ทั้งๆที่แกไม่เคยรู้จัก  
แอ็กการ์ดมาก่อน ระหว่างนักเขียนเรื่องผจญภัยในป่าช็อกโลก  
คนนั้น กับพรานเผ่าพื้นเมืองที่เกิดมาไม่เคยเห็นแสงไฟฟ้า  
ทำไมถึงนัดกันมาโกหกได้เหมือนกันยังงั้นก็ไม่ทราบ แต่ตาม  
ประสบการณ์ของผมนั้นพอที่จะให้เป็นหลักได้ว่า ป่ายิ่งใหญ่  
ขึ้นไปเท่าไร สัตว์มันก็ยิ่งใหญ่ตามขึ้นไปเท่านั้น ป่ามันลึกลับ  
พิสดารเท่าไร สัตว์มันก็ยิ่งลึกลับพิสดาร ไม่เคยมีคนพบเห็น  
มากเท่านั้น โลกนี้ยังไม่โปร่งสำหรับมนุษย์ตัวเล็กๆหรอก  
ครับ แม้ว่ามนุษย์จะคิดเอาเองว่าเขาได้มองเห็นมันอย่าง  
ทะลุโปร่งแล้ว และกำหนดหาจนถึงก้าวออกไปหมายสำรวจ  
โลกอื่นๆนอกเหนือจากโลกที่เขาได้อาศัยอยู่ เรื่องราวพิสดาร  
มหัศจรรย์ไม่น่าเชื่อในป่านี้ ความจริงผมมีเรื่องที่จะเล่าให้ฟัง  
สามคืนก็ไม่จบ แต่มันเป็นเรื่องที่ผมได้รับการเล่าต่อๆมาเท่านั้น  
ไม่ได้เห็นด้วยตาตนเอง จึงไม่อยากจะนำมาเล่าให้ฟังดูเป็นเรื่อง  
เหลวไหล”

ไชยยันต์ลุกขึ้นเดินเวียนซ้ายๆไปรอบโตะสนามที่นั่ง  
สนทนากันอยู่ เอามือลูบคาง ไม่ได้กล่าวเช่นไรอีก เศษฐา  
เคาะนิ้วลงกับขอบโตะเบาๆ

“ก็ไม่น่าจะมีอะไรที่เราจะต้องมานั่งวิจารณ์กัน ตราบใด  
ก็ตามที่พวกเราทุกคนพร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้ากับมันทุกสิ่ง  
ทุกอย่าง...”

ที่สุดหัวหน้าคณะเดินทางก็กล่าวขึ้นห้าวๆหนักแน่น  
มั่นคงในน้ำเสียงอันเป็นบุคลิกของเขา

“...ว่าแต่เนิ่นๆ แผนที่ยของมังมหารธาที่คุณจะใช้ในการ  
นำทางเริ่มต้นจากจุดไหน?”

“ในแผนที่ไม่ได้ระบุถึงหมู่บ้านหล่มช้างครับ เพราะใน  
สมัยเมื่อสี่ร้อยปีก่อนมันคงยังไม่ได้เป็นหมู่บ้านนอกจากป่าลึก  
แผนที่เริ่มต้นที่ภูเขาลูกหนึ่ง ในนั้นเรียกว่า ‘เขาหัวแร้ง’ จากการ  
เคยสำรวจตรวจสอบของผม โดยสอบถามจากหลักฐาน สิ่งแวดล้อม  
อื่นๆที่ระบุไว้ในแผนที่ เขาหัวแร้ง ก็คือภูเขาหนึ่งที่พวกกะเหรี่ยง  
หมู่บ้านหล่มช้างเรียกกันว่า ‘เขาจ้าว’ ในขณะที่ มันอยู่ทาง

ตะวันออกเฉียงเหนือของหล่มช้าง เอาไว้ให้ถึงหล่มช้างเสียก่อน  
ผมจะได้เอาแผนที่ออกมาอธิบายประกอบให้เห็นชัดอีกทีหนึ่ง”

“แน่ใจหรือว่าไม่ผิดที่?”

“แน่ใจครับ”

“ในแผนที่ระบุถึงดงนี้ด้วยหรือเปล่า?”

“ระบุชัดเจนครับ นี่เป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งที่ทำให้ผม  
สันนิษฐานได้ว่า เขาหัวแร้งที่บอกไว้ในแผนที่ก็คือ ‘เขาจ้าว’  
นั่นเอง ในนั้นเรียกดงนี้ไว้ว่า ‘นรกดำ’ ปากทางเข้าอยู่ในระหว่าง  
หุบเขาใหญ่สองลูก ผ่านป่าแดงไปประมาณ 2 วัน จึงจะเข้าเขต  
ดงที่บ๊ออันเป็นป่าดึกดำบรรพ์ที่ใหญ่ขึ้นเป็นลำดับ คำนวณดูจาก  
แผนที่ที่เขียนไว้ ผมกะว่าเราจะใช้เวลาเดินทางผ่านดงกันดารนี้  
ไปไม่เกิน 7 วันเป็นอย่างสูง หมายถึงต้องเตรียมอาหารและน้ำ  
ให้พร้อม เส้นทางเดินมุงเหนือตลอด ทางทะเลส่วนที่แคบที่สุด  
ของ ‘นรกดำ’ แห่งนี้ไปออกแอ่งลักษณะก้นกระทะตอนหนึ่ง แล้ว  
เบนขึ้นตะวันออกไต่ไปตามสันเขา แล้วก็ลงทุ่งราบอันแห้งแล้ง  
กว้างใหญ่...ผมจำไม่ได้หมดหรอกครับ ต้องกางแผนที่”

“รพินทร์ คุณคิดว่าน้องชายของผมใช้อะไรเป็นเครื่องหมายทาง”

เซษฐาถามแผ่วต่ำ ดวงตาทั้งคู่หริ่ง พรานใหญ่นิ่งงันไปครู่ใหญ่

“เอ...ผมก็เดาไม่ถูกเหมือนกันครับ แต่อยากจะเชื่อว่าอย่างน้อยที่สุด ชด ประชากร หรือคุณชายอนุชาจะต้องมีแผนที่อะไรสักอย่างอยู่บ้างเหมือนกัน จะเป็นแผนที่อันไหนและเขียนขึ้นโดยใครนั้น...ไม่รู้ได้ เรื่องที่จะมุ่งหน้าไปแบบเดาสุ่มไม่รู้ทิศทางเลยนั้น ผมไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ลำพังเพียงแต่ระแคะระคายเรื่องขุมเพชรพระอุมาแล้วก็มุ่งหน้าออกเดินทางเดาสุ่มไปโดยไม่มีอะไรเป็นที่หมายนำทางอยู่บ้างเลยนั้น มันเลื่อนลอยปราศจากหลักการเกินไป คุณชายอนุชาคงไม่ทำเช่นนั้น”

ทันทีนั้น ไชยยันต์ผู้เดินวนอยู่ก็ชะงัก หันมาโดยเร็ว

“ต้องไม่ลืมด้วยนะว่า อนุชาเริ่มต้นการเดินทางของเขาที่ห่มช้าง อันเป็นที่หมายเริ่มต้นแห่งเดียวกับเรานั้นแหละ นี่จะต้องแปลว่าเขาจับที่หมายเขาหัวแร้งเป็นจุดแรก อันตรงกับที่หมายเริ่มต้นในแผนที่ซึ่งอยู่ในมือของรพินทร์”

“ฮือม! จริงสินะ”

เซษฐาอุทานออกมา จ้องดูพรานใหญ่

“จะเป็นไปได้ไหม ในข้อที่ว่าอนุชามีแผนที่อันเดียวกับ  
ของคุณ”

รพินทร์แม้ริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง ไคร่ครวญหนัก

“ผมเองก็ภาวนา ขอให้คุณชายอนุชาใช้แผนที่อันเดียว  
หรือแผนที่ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับที่ผมมีอยู่เป็นเครื่องนำทาง  
เถิดครับ มันจะช่วยให้เราไต่ร่องรอยของเขาชัดขึ้น แต่เท่าที่  
ผมทราบจากเนวิน แผนที่อันนี้มีอยู่เพียงสำเนาเดียวเท่านั้น  
และอยู่ในกำมือของเขามาตลอด จนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต  
ซึ่งมอบต่อมาให้แก่ผม มันจะเป็นแผนที่อันเดียวกันไม่ได้เป็น  
อันขาด ยกเว้นแต่จะมีแผนที่นำทางมุ่งไปยังเขาพระศิวะ ซึ่ง  
เขียนขึ้นโดยมือของคนอื่น เราจะได้คิดว่ามังมหานรธาไปถึงเทือกเขา  
พระศิวะ และทำแผนที่ไว้คนเดียวไม่ได้ คุณชายอนุชาอาจได้  
แผนที่อันอื่นที่ใกล้เคียงกันก็ได้ เราต้องไม่ลืมหนานอิน คนใช้  
สนิทคู่ใจคุณชายอนุชาเสียอีกคนหนึ่ง หนานอินเป็นพราน  
พื้นเมืองที่ชำนาญมาก แผนที่หรือแนวเส้นทางอาจเกิดขึ้น

โดยฝีมือของหนานอินโดยตลอดก็ได้ หนานอินมีปู่ย่าตายาย บรรพบุรุษที่เคยกระแคะระคายเรื่องนี้มาก่อนเหมือนกัน”

“แต่ตอนที่คุณพบเนวินกระเซอะกระเซิงกลับมา และ มาตายในมือของคุณนั้น คุณไม่ได้พบเนวินที่หล่มช้างไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์ซัก

“ไม่ใช่หล่มช้างครับ แต่เป็นห้วยเสือร้อง ห่างจาก หล่มช้างไปทางตะวันตกเฉียงใต้ ระยะทางเดินทางสองวัน แต่ เขตป่าของห้วยเสือร้องก็ติดกับดงมรณะนี้เป็นแนวเดียวกัน เช่นเดียวกับหล่มช้าง ผมสันนิษฐานว่า เนวินคงจะรู้ทิศทางและ ชำนาญในดงที่เรียกว่า ‘นรกดำ’ แห่งนี้ดี เพราะฉะนั้นการ เริ่มต้นเดินทางของเขาจึงเริ่มขึ้นที่ห้วยเสือร้องแทนที่จะมา เริ่มต้นที่หล่มช้างตามที่ระบุไว้ในแผนที่”

“แต่เท่าที่คุณเล่ามาตั้งแต่ต้นนั้น...” เชษฐากล่าวอย่าง รอบคอบระมัดระวัง “คุณบอกว่า เนวินตัดเข้าไปในดงนั้น หายไปประมาณสักหนึ่งอาทิตย์ แล้วเขาก็ชมซานกลับออกมา ในลักษณะของคนที่ป่วยหนัก เช่นนั้นไม่ใช่หรือ?”

“ครับ อยู่ในราวเจ็ดหรือแปดวัน ไม่มากไม่น้อยไปกว่านี้  
แหละครับ ส่วนจะสักกี่วันแน่นอนลงไปเลยนั้น ผมก็จำไม่ได้  
เสียแล้ว ขณะนั้นผมเองก็ป่วยอยู่”

“ถ้าฉันเรามาลองสันนิษฐานกันดูอีกที ระยะเวลาที่เนวิน  
เข้าดงไป และกลับออกมาอีกครั้ง คุณคิดว่าเขาควรจะเดินทาง  
ไปได้ไกลสักเท่าไร?”

“ยังไม่พ้นเขตดงมรณะนั้นเลยครับ คงจะมั่งมั่งมาหารา  
เปะปะอยู่กลางดงนั้น แล้วก็กลับออกมายังจุดหมายเริ่มต้นที่เก่า  
ในลักษณะคนป่วยหนัก เขาไม่ได้ไปไกลเลย ถ้าจะเปรียบเทียบ  
ดู ก็ยังไม่ได้ถึงหนึ่งในสิบส่วนของระยะทางจากแผนที่ซึ่งระบุไว้  
ทั้งหมด เพียงแค่ทวารด่านแรกของขุนเขาพระศิวะเขาก็เอาชีวิต  
ไปทิ้งเสียแล้ว”

“เนวินออกเดินทางไปที่คน?”

“สี่คนครับ เสบียงอาหาร และอาวุธทันสมัยครบมือ ถ้าจะ  
ขาดก็คงขาดพวกเวชภัณฑ์ ยกเว้นยากินแก้ไข้เล็กน้อยๆ”

“แล้วอีกสามคนที่ร่วมเดินทางไปกับเขาด้วย?”

“ผมไม่เห็นครับ เห็นแต่เนวินกลับออกมาจากตงนั้น  
เพียงคนเดียว มือเปล่า...ไม่มีอะไรเลย แม้แต่ไรเฟิลคู่มือที่เคย  
ถืออยู่ ลักษณะของเขาแสดงว่าชมซานกระเซอะกระเซิงมา  
ทีเดียว อันเนื่องมาจากไข่นักและกำลังจะหมดลมหายใจอยู่  
รอมร่อ ผมไม่มีเวลาที่จะซักถามเขาให้ได้ความละเอียดว่าเขาได้  
เผชิญกับอะไรมาบ้าง และพวกเขาอีกสามคนเป็นตายร้ายดีอยู่ที่  
ไหน ตลอดเวลาเขาพูดถึงแต่เรื่องขุมเพชรพระอุมา มาได้สติ  
ในระยะเวลาสั้น ๆ ก่อนหน้าที่จะสิ้นลม เขาก็สั่งความแก่ผม  
เพียงสองสามคำ พร้อมทั้งมอบแผนที่ให้ เพื่อนของเขาสามคน  
สันนิษฐานว่าคงจะตายหมดก่อนหน้านี้เขา”

“หมู่บ้านหล่มช้าง จุดหมายเริ่มต้นของเราที่นี่ ลักษณะ  
เป็นยังไง ขอศึกษาคร่าว ๆ ก่อนเถอะ”

“ตั้งอยู่บนไหล่เขาครับ มีหมู่บ้านอยู่ประมาณไม่เกิน  
50 หลังคาเรือน คนพวกนั้นเป็นกะเหรี่ยงดง แทบจะไม่มีโอกาส  
ติดต่อกับโลกภายนอก ทำไร่ข้าวโพดกับไร่กล้วย หัวหน้าเป็น  
ชายกลางคนอายุประมาณ 50 ปี ค่อนข้างชอบพอกับผมดี เมื่อ  
ไปถึงที่นั่นแล้ว คุณชายกับคุณไชยยันต์อาจได้เห็น เกวียนของ  
คุณชายอนุชาและสัมภาระของที่ไม่จำเป็นบางอย่าง ฝากไว้

ในความดูแลของหัวหน้าหรือนายบ้านคนนี้ ซึ่งผมเชื่อว่ายังคงอยู่ครบ”

ไชยยันต์กำมือแน่น ถอนใจเหวี่ยง พิมพ์ออกมา

“ทำไมหน้า...ทำไมถึงไม่มีใครสักคนยับยั้งอนุชาไว้ อย่างน้อยที่สุด...พวกกะเหรี่ยงที่หมู่บ้านหล่มช้างก็เป็นมนุษย์กลุ่มสุดท้ายที่พบเห็นเขา ถ้าพวกนั้นบอกให้เขารู้ว่าอะไรมันจะเกิดขึ้น และพยายามห้ามปรามเขาไว้...”

“แกก็รู้นิสัยของอนุชาดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ...”

เชษฐาพู่แหบดำ สีหน้าคล้ำหมอง

“คนคนนี้ ถ้าลงตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ต่อให้ความตายมาขวางหน้าเห็นอยู่ชัด ๆ ก็อย่าหวังที่จะสกัดกั้นไว้ได้ ทำไมอนุชาจะไม่รู้ว่าหนทางเบื้องหน้ามันเป็นทางมรณะ แต่เขาก็คงเชื่อมั่นว่ามันมีทางจะสำเร็จได้ และพร้อมที่จะเสี่ยง”

ไม่มีการแสดงความเห็นหรือปริปากเช่นไรอีกจากนายจ้างของเขาทั้งสองคน

รพินทร์ถือโอกาสนั้นบอกขอตัวผลออกมา ขณะนั้นมันเป็นเวลาสี่ทุ่มกว่าเล็กน้อย อากาศคืนนี้เย็นเยือกผิดไปกว่าทุกคืนที่แล้วมา น้ำค้างลงจัดจนพื้นดินและใบไม้แห้งที่หล่นอยู่เกลื่อนกลาดเปียกชื้นชุ่มฉ่ำไปหมด พรานใหญ่เรียกประชุมคนของเขาและหัวหน้าลูกหาบ แจ้งกำหนดให้ทราบแน่นอนว่าจะถอนแคมป์ออกเดินทางพรุ่งนี้ ให้ทุกคนตระเตรียมเก็บข้าวของไว้ให้เรียบร้อยพลาง ๆ เพื่อไม่ให้เสียเวลาสำหรับการเริ่มต้นออกเดินทางในตอนย่ำรุ่ง

เมื่อสั่งการนัดแนะกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็แยกตรงไปยังที่นอนใต้เกวียน อันมีสัมภาระส่วนตัวกองอยู่ที่นั่น รื้อผ้าห่มประจำตัวเก่าๆ ผืนหนึ่งออกมา ใช้ถุงข้าวสารแทนหมอนหนุนตามเคย เอนตัวลงนอนเอาผ้าคลุมตัวไว้ ตั้งใจจะหลับบุรีให้หมดตัวแล้วก็จะหลับ

บาดแผลที่เย็บไว้โดยฝีมือของแพทย์สาวคนสวยเริ่มจะปวดระบมขึ้นเป็นลำดับๆ ทั้งๆที่พยายามสะกดใจลืมนั่นเสีย มันทวีความปวดเพิ่มขึ้นตามอุณหภูมิของอากาศที่ลดลง

ยิ่งหนาวเย็นลงเพียงไร มันก็ยังระบมขึ้นเพียงนั้น

รพินทร์เริ่มกระสับกระส่ายและหงุดหงิด ผุดลุกผุดนั่งรื้อ  
เปิดหลังส่วนต้ออกหาซากินระจับปวดเท้าที่มีติดตัวอยู่ไปตาม  
แกน ใช้บรรทัดกรอกตามแทนน้ำ สิบนาที่ผ่านพ้นไป เขายังไม่  
สามารถจะหลับลงได้ รู้สึกตนเองได้ดีว่า พิษไข้เริ่มจะแทรกซึม  
เข้าเล่นงานเสียแล้ว ทุกครั้งที่ขยับตัว มันปวดร้าวไปหมด  
ตัวร้อนผ่าว แต่รู้สึกหนาวเยือกเข้าไปถึงชั่วหัวใจ นอนขดตัว  
กอดดอกคางสนกระแทกกันเบาๆ

เวลาจะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ เมื่อลืมตาขึ้น  
อีกครั้งเพื่อจะฟังบรรณตีในขวด ม่านตาของเขาก็ต้องขยายขึ้น  
กว้างในทันทีนั้น

ใครสองคนยืนอยู่ห่างจากที่เขานอนตะแคงขดตัวอยู่  
ออกไปเพียงสามก้าว ในระดับทางด้านศีรษะและทิศทางที่เขา  
หันหน้าไป แสงไฟจากในกองที่ก่อไว้ห่างๆ กองหนึ่งส่องให้เห็น  
ถนัด คนหนึ่งยืกรอดอก เอียงคองน้อยๆ เต้นตระหง่านอยู่เบื้องหน้า  
เกือบจะเรียกได้ว่าคำหัว ใบหน้าขาวโพลนตัดกับกลุ่มผมสยาย  
เคลือบไพล่ ส่วนอีกคนหนึ่งยืนสำรวจเยื้องไปทางเบื้องหลังเล็กน้อย  
สูงใหญ่กำยำ ในมือหิ้วกระเป๋าย่อมเล็กๆ

“คุณหญิง!”

เขาอุทานออกมา พร้อมกับพยายามยันกายขึ้นอย่าง  
ยากเย็น

ดาริน วราฤทธิ์ ทردادตัวลง มือหนึ่งแตะยันไหล่รพินทร์ไว้  
บังคับให้หยุดอยู่ในลักษณะครึ่งนอนครึ่งนั่งนั่น หลังมือของ  
อีกข้างหนึ่งแตะอังที่หน้าผากและชอกคอของเขา แล้วหัวเราะ  
หึๆ

“โธ่เอ๊ย!...นี่กว่าจะเป็นเหล็กไหลที่ไหนมา ที่แท้ก็มนุษย์  
ปุถุชนธรรมดานี่เอง เป็นยังไง นายพรานใหญ่ใจฉกาจ?”

“ผมรี? ก็...ปกติเรียบร้อยนี่ครับ ว่าแต่คุณหญิงมีธุระ  
อะไรหรือครับ?”

“เปล่าหรือ...”

แล้วหล่อนก็ลุกขึ้นยืน หันไปพยักหน้ากับแงซาย

“ไป! เรากลับกันเถอะ เธอไม่น่าจะไปโกหกฉันเลยว่า  
พรานใหญ่ของเรากำลังจับไข่ หลอกให้ฉันเดินออกมาได้ เธอ  
รู้ไหมว่าเธอดูหมิ่นเขามากนะ ในการที่บอกฉันว่าเขาไม่สบาย

จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขานะรี จะเป็นอะไร เธอทำให้ฉันต้อง  
พลอยเสียเวลานอนด้วย”

ดารินขยับตัวจะหันกลับ รพินทร์ร้องออกมา

“เดี๋ยว!...”

แล้วเขาก็หันไปมองเงาชายอย่างงงๆ พยายามทรงตัว  
นั่งตรง

“เงาชาย ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย แยกไปบอกอะไรนายหญิง  
หรือ?”

“ผมเดินตรวจบริเวณ มาเห็นผู้กองนอนตัวสั่นอยู่ครับ  
ผมเรียกหลายครั้ง ผู้กองไม่รู้สึกลับตัวดู เห็นร้อนมาก ผมก็เลย  
ไปปลุกนายหญิง”

“นี่แกเดินเข้ามาจนถึงตัวฉัน จับตัวฉันแล้วหรือนี่?”

“ครับ แต่ผู้กองไม่รู้สึกลับเลย ผมจะปลุกแรงๆก็ไม่กล้า เพราะ  
เห็นผู้กองกำลังจับไข้”

“เธอตื่นไม่เข้าเรื่อง แงซาย ความจริงเขาไม่ได้เป็นอะไรเลย ไป! กลับเถอะ กำลังนอนสบายทีเดียว ไปปลุกได้”

หล่อนเสริมมาอย่างหน้าตาย เหินยวแขนแงซาย ก้าวออกเดิน

“ผมยอมแพ้ครับ คุณหญิง!”

เสียงห้าว ๆ ดังมาจากพรานใหญ่ หล่อนชะงักอีกครั้ง เลิกคิ้วเอียงคอหันมาดู รพินทร์หัวเราะแหบ ๆ กล่าวต่อมา

“แต่ผมขอตำหนิคุณหญิงสักหน่อยเถิดว่า คุณหญิงเป็นศัลยแพทย์ผู้ชำนาญเสียเปล่า เย็บแผลยังงี้ก็ไม่ทราบ ปล่อยให้อักเสบทำพิษเอาได้ มีหน้าซ้ำไ้ยังขึ้น”

ดารินหันขวับมาเต็มตัว ยกมือทำเอว ส้มตาโต ร้องออกมา

“แน่! ดุชิ ดูปุดเข้า คนบ้าอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ นี่พาลเป็นเหมือนกันหรือนี่ ใครใช้ให้คุณบุกป่าบุกดงออกแรงหนักเมื่อเข้านี้หะ? แล้วใครใช้ให้คุณยิงปืน .458 เล่น เห็นเป็นของสนุกเมื่อหัวค่านี่ ฉันบอกคุณแล้วไม่ใช่หรอว่า คี้นี้แหละเป็นได้รู้ฤทธิ์

แล้วมันผิดคำพูดไปไหม อวดเก่งแล้วก็เก่งไปให้ตลอดสิ ยอมแพ้ทำไม”

“หมอย่ามัวมาทะเลาะอยู่กับคนไข้อยู่เลยครับ จะช่วยคนไข้อย่างไรได้บ้างก็ช่วยดีกว่า ถ้าคนไข้เกิดตายลง คุณหมอเองก็จะลำบาก หรือคิดว่าสามารถจะเดินทางต่อไปได้โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพราณคนนี้ก็ตามใจ”

หล่อนจู้ปากเบาๆ โคลงศีรษะมองดูพราณใหญ่อย่างสมน้ำหน้าแกมสมเพศ แล้วพยักหน้ากับนางชายอีกครั้ง ทรวดตัวลงตามเดิม ออกคำสั่งให้เขานอนราบลง

“น่าแปลกมากนะ ไม่เคยมีประวัติที่ไหนมาก่อน แทนที่หมอจะชู้คนไข้ คนไข้กลับชู้หมอ”

“ก็หมอชู้คนไข้มานานแล้วนี่ ควรจะให้คนไข้ชู้หมอเสียมั่งสิ”

“สงสัยแผลที่เย็บไว้จะปรินะ แล้วก็คงจะติดเชื้อบาดทะยักแล้ว”

“ตายเสียได้ก็ดีเหมือนกัน สัญญาจ้างจะได้สุดสิ้นลงเสียที่  
ได้เงินฟรีๆ ไม่ต้องมาทนลำบากบุกป่าฝ่าดงอยู่อีก”

“ไม่ต้องกลัว ยังไม่ให้นิตายเสียก่อนหรอก ถึงยังงี้  
ก็ต้องบังคับให้อยู่เพื่อเป็นลูกจ้างตามสัญญาต่อไป แต่ก็ต้องตาม  
ธรรมเนียมของหมอกับคนไข้หน่อยนะ คือถ้าหมอเกิดความ  
หมั่นไส้ขึ้นมา คนไข้ก็ต้องเจ็บหรือทรมานมากหน่อย รู้ๆอยู่แล้ว  
ไม่ใช่หรือว่า หมอคนนี้บางทีก็มีมือเบา บางทีก็มีมือหนัก มันแล้วแต่  
เป็นลมๆไป เอาละ ถอดเสื้อออก ดูแผลหน่อยซิ”

“ไม่ต้องดูไม่ได้เหรอ นิดยาระงับประสาทให้ผมสักเข็ม  
ยากินแก้แค้นเสบสักเม็ดสองเม็ด มันก็โอ้แค่นั้นเอง”

“ถ้าคิดว่าจะรักษาตัวเองได้ก็ดีเหมือนกัน ฉันจะทิ้ง  
กระเป๋ายานี้ไว้ให้ จัดการช่วยเหลือตัวเองก็แล้วกันนะ เลือกใช้  
ยาเอง ในนี้มียาทุกชนิด”

รพินทร์ถอนใจเอือม รูดซิปเสื้อแจ็กเก็ตหนึ่งออกโดยดี  
แล้วปลดคุมเสื้อลำสัตว์ชั้นในที่ใช้ปกติในเวลากลางวันออก  
แบะอกเอี้ยวสีข้างอันมีบาดแผลที่เย็บไว้ให้ ดารินหัวเราะหึๆ

ในลำคอกอยู่เช่นนั้น ใช้ไฟฉายตรวจสอบส่องดูบาดแผล เสียง  
พรานใหญ่บ่นเบาๆ

“หนาวจะตาย ยังให้ถอดเสื้ออีก”

“ไม่ต้องบ่น!”

หล่อนตวาดเบาๆ บั่นหน้าเคร่งขรึม แล้วแก้มองใจ  
เอือก หันไปทางเงาชายผู้คุกเข่าสงบนิ่งอยู่ใกล้ๆ

“เงาชาย ถ้าไม่มีพรานใหญ่คนนี้เสียแล้ว เธอพอจะรับ  
หน้าที่นำทางไปยังเทือกเขาพระศิวะได้ไหม?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กลืนน้ำลายลงคอกอย่างยากเย็น หนุ่ม  
กะเหรี่ยงพเนจรมิพ้นขาว สั่นหัว

“ผมเห็นจะไม่มีทางนำนายหญิงกับคณะไปถึงเทือกเขา  
พระศิวะได้หรอกครับ เพราะผมไม่รู้ทาง”

“ตายเลย!...”

ดาร์รินอูทาน ทำหน้าเศร้า

“แล้วเราจะทำยังไงกันดีล่ะ เขาเห็นจะไม่รอดเสียแล้วละ แผลอักเสบเป็นพิษในชั้นอันตรายร้ายแรงทีเดียว ที่เย็บเอาไว้แตกปริเป็นหนอง ขึ้นขอบเขี้ยวเลย เอ้า! ช่วยกันไปตามมีตามเกิด ก็แล้วกันนะ แต่เพื่อความไม่ประมาท บอกให้พวกเราเตรียม ชุดหลุมไว้ล่วงหน้าได้แล้ว สงสัยว่าคงไม่ข้ามคืนนี้หรอก”

พร้อมกับพูด หล่อนจัดการนัดยาให้เขาหนึ่งเข็ม รพินทร์ กะพริบตาปริบ ๆ มองดูหน้าแพทย์สาวคนสวยคู่ปรับสำคัญ แงซายคงยิ้มเห็นฟันขาวอยู่เช่นนั้น ลูกขึ้นเดินไปแยกกองไฟ นำมาก่อขึ้นใกล้ ๆ กับใต้เกวียนที่รพินทร์ยึดเป็นที่นอนสองกอง เพื่อเพิ่มในความอบอุ่นให้

ระหว่างที่หนุ่มกะเหรี่ยงพะเนจรสาละวนอยู่กับการสูมไฟ หญิงสาวส่งยาเม็ดชุดหนึ่งให้เขา จอมพรานรับมาเคาะในฝ่ามือ แล้วโยนเข้าปาก หันไปคว้าขวดบรันดี แต่หล่อนเหนียวแขนไว้ ปลดกระดิกน้ำที่แขวนไว้ข้างล้อเกวียนส่งให้เขาแทน รพินทร์ ยักไหล่หนึ่ง เทน้ำจากกระดิกกรอกตามหลังยาเข้าไปโดยดี

“จะเป็นการดีทีเดียว ถ้าผมหลับลงในคืนนี้แล้วไม่ตื่น ขึ้นมาอีก”

“ฉันก็คิดยั้งนั่นเหมือนกัน ถ้าไม่ห่วงถึงข้อผูกพันตามพันธสัญญาจ้างที่เราเป็นฝ่ายหลวมตัวเซ็นสัญญากับคุณไปแล้ว จะอย่างไรก็ตาม คุณควรจะขอบใจแงชายให้มากหน่อย เขามีความรู้สึกที่ดีต่อคุณเสียยิ่งกว่าที่คุณมีต่อเขาเสียอีก ถ้าไม่ใช่เพราะแงชายละก็ ฉันคงไม่เดินออกมาที่นี่”

พรานใหญ่ยิ้มขริบ ๆ มองไปทางหนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรผู้กำลังชนพินมาก่อให้เขา แล้วยกไหล่อีกครั้ง

“แงชายมีความจำเป็นในด้านส่วนตัวไม่น้อยไปกว่าคุณของคุดหญิงเหมือนกัน ในการที่จะต้องช่วยดูแลเอาใจใส่ผมไว้ไม่ให้ผมเป็นอะไรไปเสียก่อน จนกว่าผมจะนำทางไปถึงเทือกเขาพระศิวะสำเร็จ”

“หมายความว่ายังไง?”

“ก็หมายความว่า ถ้าไม่มีผมเสียคนเดียว แงชายก็ไปไม่ถึงเทือกเขาพระศิวะ ที่เขาต้องการจะไปให้ถึงด้วยวัตถุประสงค์เร้นลับอะไรสักอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นเขาก็คงไม่ยากให้ผมตายเสียก่อน ซึ่งจุดมุ่งหมายอันนี้ก็เป็นจุดมุ่งหมายเดียวกับคุดหญิงนั่นแหละ”

หล่อนเลิกคิ้ว

“ฮือม ก็อาจเป็นได้นะ เพราะฉันเชื่อว่าแกซายก็คงมีความรู้สึกเช่นเดียวกับฉันนั่นแหละ คือหมั่นไส้คุณเต็มประดา แต่ก็จำเป็นที่จะต้องฟังคุณ”

พรานใหญ่หัวเราะ จุกบหรือัดควันลึก

“แกซายเข้าไปปลุกคุณหญิงรี?”

“ก็ไม่ได้ปลุกหรอก ฉันไม่ได้นอนหลับ เห็นแกซายเข้าไปยืนลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ปลายตีนเตียงสนามของฉัน ฉันนอนสังเกตเขาอยู่นาน รู้สึกว่าเขามีเรื่องอะไรที่ต้องการจะพูดกับฉัน แต่ไม่กล้าเข้ามาปลุก จึงถามออกไป แกซายก็บอกเรื่องที่มาพบคุณนอนสั่นเป็นเจ้าเข้าอยู่”

“คุณหญิงไม่ได้นอนหลับเลย หรือว่าหลับไปแล้วเพิ่งจะตื่นขึ้นมา”

“ไม่ได้หลับเลย”

“ตั้งแต่เข้านอนเมื่อตอนหัวค่ำ?”

“ใช่”

“ผมนึกว่าคุณหญิงหลับไปแล้วเสียอีก เห็นเข้านอนหัวค้ำ ผิดไปจากทุกคืน นี่ก็แปลว่า ตลอดเวลาได้ยินคุณเชษฐา คุณไชยยันต์ และผมคุยกันอยู่ตลอดเวลาอะสิ”

“ก็ได้ยินถนัด รู้เรื่องเข้าใจดีเหมือนนั่งร่วมวงอยู่ด้วย นั้นแหละ เว้นไว้แต่ฉันนอนฟังอยู่บนเตียง ในมุ้ง”

“ทำไมไม่ออกมาปรึกษาหารือกับพวกเราด้วย”

หล่อนหัวเราะ

“ขี้เกียจนั่งร่วมวงอยู่ด้วย รำคาญหน้า เขม่นใครอยู่ คนหนึ่ง เลยหลบเข้าไปนอนเสียตัวเอง ตั้งใจจะนอนให้หลับ แต่บังเอิญมันไม่หลับ”

“รำคาญหน้าผม?”

“รู้อยู่แล้วยังมีหน้ามาถามอีก”

“ความจริงผมก็ตั้งใจแล้วว่า จะพยายามทำตัวให้ดีที่สุด ไม่ให้คุณหญิงเกิดเขม่นหน้าขึ้นอีก แต่ความพยายามของผม

มันช่างลึ้มเหลวไม่เป็นท่า จนปัญญาเอาเสียจริง ๆ นี่ก็ไม่ออกเลยว่ ามได้ทำอะไรให้คุณหญิงเกิดหมั่นไส้ขึ้นอีก”

“นั่นนะสินะ มันแปลก อาจเป็นเพราะดวงของเรานั้นเป็นอริกันกรรมมัง ดูคุณมันช่างขวางๆในสายตาหรือความรู้สึกของฉั นอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆที่ฉั นเองก็พยายามอย่างยิ่งเหมือนกันในข้อที่ว่าจะมองคุณในแง่ดี”

“เอาละ ในรอบ 24 ชั่วโมงที่แล้วมา ามได้ทำอะไรให้เป็น ที่ขัดใจคุณหญิงบ้าง?”

“แปลว่าจะยอมรับผิดจันหรือ?”

“เรียกว่าเราหาทางปรับความเข้าใจกันเสียดีกว่า ถ้า ามผิด ามก็จะยอมรับผิด แต่ถ้า ามไม่ผิด ามก็จะได้ชี้แจง”

ดารินจุตบุหรืสูบบ้าง มองตาดูพรานใหญ่ด้วยประกาย กิ่งเนือยซาถึงแฝงความหมายชนิดที่เขาอ่านไม่ออก

“คุณเป็นคนไข้ของฉั น”

หล่อนเอ่ยเนิบๆ เป้าคว้นบุหรืเป็นทางยาวต่ำ ประสานมือ กอดอกด้วยความหนาวสะท้านของอากาศกลางดึก

“แต่คุณอวดดีกับฉันมาก สิ่งอะไรก็ฝ่าฝืน ไม่ปฏิบัติตาม คำสั่ง ตัวเองกำลังเจ็บ หมอสั่งให้หยุดพักนอนเฉยๆ เสียสักวัน กลับอวดเก่งบุกป่าออกแรงอีก เอาละ เมื่ออ้างว่าจะออกสำรวจ เพราะระแคะระคายเรื่องไอ้แห้วง ก็ไม่ว่าอะไรแล้ว หน้อย กลับมาถึงแคมป์ยังเอาปืน .458 ออกมาซ้อมยิงเป้าเล่น เห็นเป็นของสนุกกันใหญ่ แรงสะท้อนถอยหลังของปืนขนาดนั้น มันกระเทือนต่อบาดแผลของคุณเท่าไรบ้าง นัดสองนัดก็ยังพอทำเนา นี่ยิ่งใหญ่ อวดเก่ง นึกว่าตัวแข็งแรงทรหดอดทนเหนือกว่ามนุษย์ โดยทั่วไปทั้งหลายเขา บุญเหลือเกินนะ แผลที่เย็บไว้มันไม่ถึงกับฉีกออกไป นั่นก็ไม่อยากจะว่าอะไรอีกเหมือนกัน ที่นี้พอจะเอายาให้กิน ถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง บอกได้หน้าตาเฉยว่าไม่เป็นอะไรเลย ก็ดีซิ...เมื่อไม่เป็นอะไรแล้วจะต้องพึ่งยา พึ่งหมอทำไมเสร็จแล้วตัวเองมานอนเจ็บแผลตัวสั่นเป็นเจ้าเข้าอยู่ จนกระทั่งเงชาয়ผ่านมาเห็นเข้า ทนอยู่ไม่ได้ ถึงกับไปตามฉัน คนอย่างนี้นะ น่าเวทนานักหรือ?”

“ถ้าคุณหญิงจะถือว่า การเจ็บแผลของผมไม่ได้บอกกับคุณหญิง โดยที่ตัวเองพยายามจะลืม หรือไม่เอาใจใส่กับมันเสีย คิดว่ามันจะทุเลาไปเอง เป็นความผิดละก็ ผมก็ขอยอมรับผิดชอบ”

“รับสารภาพมาเสียได้อย่างนี้ก็ดี จะได้ปรานีกันได้บ้าง  
เมื่อเวลาเดินป่าหรือนั่งห้าง ถึงแม้ฉันจะเขม่นหน้าคุณสัก  
ขนาดไหน ฉันก็ยังต้องจำใจปฏิบัติตามคำสั่ง เชื่อฟังคุณ ไม่ว่า  
คุณจะเบ่งสักขนาดไหน เพราะยอมรับในความจริงว่า คุณเป็น  
ผู้นำ มีความชำนาญเหนือกว่าและรับผิดชอบโดยตรง ทั้งดู ทั้งชี้  
ทั้งบลัฟสารพัด ที่นี้พอคุณกลายมาเป็นคนไข้ของฉันบ้าง ฉัน  
เป็นหมอ คุณยังมาทำเก๊กทำอวดวิเศษอยู่อีกงั้นหรือ”

“ครับ ผมเข้าใจแล้วว่า ที่ใครก็ที่ใคร”

“อ้อ! นี่กล่าวอาฆาตงั้นหรือ? เดี่ยวเหอะ...เดี๋ยวไ้ยาที่  
ฉีดแก้ปวดมันก็กลายเป็นยาพิษขึ้นมาเสียเท่านั้น เห็นไหม  
เท่าแล้วเท่ารอดก็อดขวางไม่ได้อยู่นั่นเอง”

“ครับๆ ผมกลัวคุณหมอแล้ว กลัวลานเลย”

รพินทร์ยกมือไหว้ท่วมหัว ดารินค้อนนิดหนึ่ง ปนอุปฮิบ  
ในลำคอ พร้อมกับลุกขึ้นยืน

“เฮอะ นอนพักเสีย ไม่ต้องคอยกังวลอะไรอีก คินนี่ฉัน  
จะสั่งให้แงซาอยู่ยามตรวจะวังตลอดทั้งบริเวณแคมป์ของเรา

เอง เตี่ยวจะให้แ่งซายเอาผ้าห่มมาให้อีกผืน เห็นผ้าห่มแล้วทุเรศ  
สิ้นดี ผืนเท่ากระเบาะมือ ดำยังกะผ้าชีรัว”

กล่าวจบ หล่อนก็เดินกลับไปยังเต็นท์ มีแ่งซายตามหลัง  
ไปด้วย

ครูใหญ่ อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงก็เดินกลับมา  
ที่เขาอีกครั้ง หอบผ้าห่มผืนใหญ่ใหม่เอี่ยมผืนหนึ่งมาส่งให้เขา

“นายหญิงให้อามาให้ผู้กอง”

“ขอบใจมาก แ่งซาย”

พรานใหญ่กล่าวเรียบ ๆ ตาจับนั่งอยู่ที่ใบหน้าของคนรับใช้  
ประจำตัวของคณะนายจ้าง ยิ้มให้นิดหนึ่ง

“ฉันอาจเดินทางพรงนี้ไม่ได้ ถ้าหากแกไม่ไปตามนายหญิง  
ออกมา”

“ผู้กองเป็นยังงัยบ้าง?”

“ดีขึ้นมาก พรุ่งนี้คงเดินทางได้โดยปกติ ถ้าได้หลับสัก 5-6 ชั่วโมง ให้ตายสิ! ฉันไม่ยักรู้ตัวเลย ตอนที่แกเข้ามาดูฉัน ใกล้ๆและถูกเนื้อต้องตัวฉัน ถ้าเสียมันย่องเข้ามาคาบก็คงเสร็จไปแล้ว”

“นายหญิงสั่งผมให้มาบอกผู้กองว่า นอนให้หลับสนิท ให้ผมดูแลบริเวณแคมป์ตลอดทั้งคืน”

รพินทร์พยักหน้า ปิดปากหาว บาดแผลที่ปวดระบมอยู่เมื่อสักครู่นี้ บัดนี้ทุเลาลงมากแล้ว ประสาทอ่อนระโหย หนังตาหนักอึ้งเพราะฤทธิ์ยานอนหลับ

“ดีมาก! ฝากดูแลแทนด้วยนะ ความจริงแกไม่จำเป็นต้องมาอยู่ยามตลอดทั้งคืนหรอก เราย่อยามของพวกลูกหาบมีประจำอยู่แล้ว จะพักนอนบ้างก็ได้ แต่ควรหุ้ไว้น้อยเท่านั้น สำหรับฉันคืนนี้คงหลับเป็นตาย”

“นอนหลับให้สบายเถิดครับ โปรดอย่างกังวล”

พรานใหญ่เอนตัวลงนอนอีกครั้ง ใช้ผ้าห่มที่บริจาคมาให้โดยนายจ้างสาวคนสวยคลุมทับผ้าผวยบางๆเก่าๆของเขาอีกชั้นหนึ่ง เลื่อนหมวกสักหลาดลงมา หลบหน้าหลบตาลง แงซาย

จัดการเติมเชื้อฟืนเข้าไปในกองไฟที่สูมอยู่ข้าง ๆ ภายเขาทั้งสองด้าน แล้วเดินผละไปเจียบ ๆ

จะเป็นเพราะความหนาวเย็นแทบจับเข้ากระดูกดำหรืออะไรก็ไม่ทราบได้ จอมพรานสะดุ้งลืมหันขึ้น พบตัวเองนอนขดตัวตะแคงคู้ หมวกที่ปิดหน้าไว้หลุดตกไปข้าง ๆ ไฟที่ก่ออยู่ใกล้เขาทั้งสองกองหมดเปลวแล้ว เหลือแต่ถ่านแดงวับแวมบริเวณแคมป์รอบด้าน แลเห็นเป็นภาพสลัวรางตะคุ่ม ๆ อยู่ทั่วไป

ทางปลายเท้าของเขา ร่างเป็นเงาทะมึนของแฉชายยืนอยู่ที่นี่ มือขวาถือไรเฟิล มือซ้ายมีไฟฉายแปดท่อน กำลังฉายกราดไปมาออกไปยังราวป่าอันมืดมิด

รพินทร์ขยับตัวขึ้นในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอน พอดีกับที่ใบหน้านั้นหันมาทางเขาพอดี ตาของหนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรผู้ลี้กลับที่ประสานเขาเป็นประกายประหลาดอยู่ในเงามืดอันคลุมเครือ

ก่อนที่จะเขาจะเอ่ยปากเช่นไร แฉชายก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ มองเห็นกันได้ถนัด ดวงหน้าสีทองแดงเป็นเงามันละเลื่อมนั้นมีแววกังวลอึดอัดใจเร้นลับ

“ผู้กองไม่ได้ห้ลับหรือ?”

เสียงของนางชายแหบต่ำแผ่วเบา

“ฉันตื่นเดี่ยวนี้เอง มีอะไรผิดปกติหรือ?”

พรานใหญ่ถาม พยายามกวาดสายตาไปรอบๆ แล้วมาจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้านั้นด้วยความพิศวง นางชายขมวดคิ้ว สายหน้าช้าๆ ปฏิเสธ แล้วหยุดชะงักหนึ่งเหมือนจะใช้ประสาททุกส่วนค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วยิ้มออกมาร้านๆ เสียงที่กล่าวต่อมาเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ

“ไม่มีอะไรผิดปกติ แต่...”

อดีตนายทหารโจรกะเหรี่ยงฉายไฟกรดสูงต่ำไปยังแนวป่าที่บรรจบด้านอีกครั้ง

“ผู้กองรู้สึกเหมือนอย่างที่ผมรู้สึกหรือเปล่า?”

“รู้สึกอะไร?”

“คืนนี้ป่าทั้งป่าเจียบเหลือเกิน ผิดไปกว่าทุกคืน”

แม้จะวงแสงวง รพินทร์ ไพรวลี ก็ตาสว่างโพล่งขึ้น ในบัดนั้น กะพริบตาถี่ๆ จ้องหน้าแงซาย แล้วพยายามเงี่ยหู สดับรหัสป่า แก้งที่เคยเก็กร่องนานๆ ครั้งได้ยินลอยตามลมมา แต่ไกลตลอดทั้งคืน บัดนี้เจียบสงบ ช้างซึ่งมักจะร้องอยู่ในหุบ ก็หายไป แม้แต่เสือ หรือหมาป่า อันมักส่งเสียงระดับดงแถบนี้ อยู่ตามปกติ ก็ไม่ปรากฏ คงได้ยินแต่เสียงน้ำค้างที่หยดลงมา กระทบพื้นใบไม้แห้งอยู่เปาะแปะเป็นจังหวะ

ภายหลังจากสะกดใจฟังอยู่ครู่ใหญ่ รพินทร์ก็หัวเราะ ออกมาเบาๆ

“แกลืมนไปแล้วหรือแงซาย เมื่อตอนหัวค่ำ เราทดลอง ไรเฟิลออกสนั่นป่า สัตว์ในละแวกนี้มันตื่นเสียงปืนเตลิดหนี ไปหมด”

แงซายโคลงหัวช้าๆ อยู่เช่นนั้น กัดริมฝีปาก

“มันเจียบที่สุดของความเจียบ! แก้ง กวาง เสือ ช้าง หรือ หมาป่า อาจไม่มีเสียงให้เราได้ยินได้ หากมันไม่ได้อยู่ในละแวก ใกล้เคียง แต่จกจั่น เรไร และตุ๊กแกป่า ทำไมมันถึงพากันพร้อมใจ เจียบสงบลงไปหมดเช่นนี้!”

พรานใหญ่ยืนกายลุกขึ้นนั่งตัวตรงในทันทีนั้น เงียบ  
โสตระดับรับฟังเสียงอีกครั้ง...จริงของเงาชาย ดงที่บั้นชุกชุม  
ไปด้วยสรรพสัตว์ทั้งดงที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้

มันเงียบสงบเอาจริงๆ

แม้แต่เสียง จักจั่น เไรไร ตึกแกป่า หรือแมลงทุกชนิด  
ก็ไม่ทำเสียงให้ปรากฏขึ้น รวากับป่าจะตกอยู่ในมนตร์สะกด  
ของอะไรสักอย่างหนึ่ง

ความเงียบอันมีปริศนาน่าพิศวงชนิดนี้แหละที่จอมพราน  
อย่างเขาย่อมจะต้องตระหนักได้ดีว่า มันเป็นความเงียบก่อน  
หน้าที่จะเกิดอะไรขึ้นสักอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถจะทำนาย  
ได้ถูก หรือมิฉะนั้นก็เป็นเหตุการณ์ประจวบเหมาะอันปกติ  
ธรรมดาที่สุดโดยไม่เกิดอะไรขึ้นเลย ซึ่งบางครั้งบางครั้งป่า  
ก็มีลักษณะเช่นนี้ได้เหมือนกัน

เขาสบตาเงาชายอีกครั้ง ยิ้มขำๆ

“ฮือม! จริงของแก ประสาทสัมผัสของแกดีมากเงาชาย  
ฉันเองก็ไม่ชอบความเงียบแบบนี้เหมือนแกเหมือนกัน มันทำให้

เราต้องอึดอดกระวนกระวายยังไงพิกล แต่ปามันก็อาจนอนหลับได้เหมือนกันนี่นะ แล้วแต่จังหวะเวลาของมัน”

“ผมสังเกตมาชั่วโมงเต็มๆแล้ว มันเจิบแบบนี้มาตั้งแต่ผู้กองล้มตัวลงนอนครั้งแรก”

แกซายพูดเหมือนรำพึง แล้วก็ซุนพืนเติมให้ที่กองข้างกาย เขา บ่นอะไรอบออบอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์ ลักษณะท่าที่สังเกตได้ชัดว่าไม่สบายใจนัก ทำมุกพูดพืด สดุดมหายใจหนักๆแล้วเงยหน้าขึ้น

“แกได้กลิ่นอะไรหรือ?”

“ผู้กองได้กลิ่นอย่างผมหรือเปล่า อากาศคื่นนี้มันหนักขึ้นยังไงบอกไม่ถูก มีกลิ่นคล้ายๆดอกไม้อะไรสักอย่างหนึ่งลอยมา ชาติๆหายๆคล้ายกลิ่นดอกลำเจียก”

“ประสาทของฉันทอาจซาไปก็ได้นะ แกซาย ฉันทไม่ได้กลิ่นอะไรนอกจากควันไฟ ยาที่นายหญิงของแกให้ฉันทกินทำให้สมองของฉันทหนักไปหมด อยากจะนอนอย่างเดียว แกได้กลิ่นอย่างว่านี่หรือ?”